

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.446/2021/5-II.

A Fővárosi Ítéltábla a Rokonai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Rokonai András ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek, a Dr. Zöld Katalin Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Zöld Katalin ügyvéd) által képviselt I.r. alperes (I.r. alperes címe) I. rendű és II.r. alperes (II.r. alperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. október 14. napján kihirdetett 6.P.23.205/2019/25. számú ítélete ellen az I-II. rendű alperesek által 26. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a keresetet elutasítja, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű alperesnek személyenként 156.504,105 (százötvenhatezer-ötszáznégy egész százöt ezred) - 156.504,105 (százötvenhatezer-ötszáznégy egész százöt ezred) eurót és annak 2019. november 21. napjától a kifizetésig az Európai Központi Bank által az adott félév első naptári napja előtt lebonyolított legutóbbi fő refinanszírozási műveletnél alkalmazott kamatlábnak megfelelő mértékű kamatot.

Az alpereseket mentesíti 5.080.000 (ötmillió-nyolcvanezer) forint perköltség felperes részére történő megfizetésének kötelezettsége alól, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű alperesnek személyenként 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint + áfa - 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget.

Az alperesek által egyetemlegesen a Magyar Állam javára külön felhívásra fizetendő viszontkereseti illetéket 187.200 (száznolcvanhétezer-kétszáz) forintra leszállítja, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 1.312.800 (egymillió-háromszáztizenkétezer-nyolcszáz) forint viszontkereseti illetéket.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű alperesnek személyenként 750.000 (hétszázötvenezer) forint + áfa - 750.000 (hétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetékből a felperes 2.188.000 (kétfmillió-száznyolcvannyolcezer) forintot, az I. és a II. rendű alperes pedig személyenként 156.000 (százötvenhatezer) - 156.000 (százötvenhatezer) forintot köteles megfizetni a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes tulajdonosa a település helyrajzi szám1 hrsz. alatt nyilvántartott ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatlan), melyet a perben nem álló személy1 hasznélvezeti joga, valamint több jelzálogjog és az ezeket biztosító elidegenítési és terhelési tilalom terhelte.

[2] A felperes mint álageladó és személy1 mint hasznélvezeti eladó 2011. szeptember 9-én adásvételi előszerződést kötöttek az alperesekkel mint vevőkkel. Az előszerződés 3. pontjában a felek kötelezettséget vállaltak arra, hogy az előszerződés 14. pontjában írt feltétel bekövetkezése (az ingatlan tehermentesítése, az elidegenítési és terhelési tilalom megszűnése) esetén a perbeli ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló végleges adásvételi szerződést kötnék egymással. Az ingatlan vételárát a 4. pontban 1.200.000 euróban határozták meg, amelyet az alperesek a 4.1. pont értelmében 12 év alatt, évi 100.000 euró részletekben kötelesek megfizetni. Az előszerződés 6. pontjában arra az esetre, ha az eladók felbontják vagy megszüntetik a szerződést, vagy attól elállnak, továbbá, ha a végleges adásvételi szerződés valamely, az eladók oldalán felmerült körülmény miatt nem mehet teljesedésbe, a vételár 10%-ának megfelelő összegű általános kártérítést kötöttek ki. Az előszerződés 10. pontjában rögzítették az elszámolásuk szabályait, bérleti díj beszámítást, amennyiben a gazdasági helyzet megváltozására vagy egyéb más előre nem látható körülményre tekintettel a vételár részletek megfizetésének elnehezülése, vagy ellehetetlenülése miatt a vevők az előszerződés felbontására kényszerülnek. A 11. pontban rögzítették, hogy elállásuk esetén a vevők jogosultak maguk helyett vevőt kijelölni. A 12. pontban a felek a már megfizetett vételár részletek visszafizetésének biztosítása céljából jelzálogjogot alapítottak a felperes tulajdonában lévő, település2 helyrajzi szám2 hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanon, a felperes hozzájárult a jelzálogjog ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzéséhez. Az előszerződés 14. pontjában az eladók kötelezettséget vállaltak arra, hogy a végleges adásvételi szerződés megkötését követően a 10-12 évben kézhez vett részletekből tehermentesítik az ingatlant, beszerzik az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett terhek törléséhez szükséges engedélyeket, és azokat a kiadást követő 30 napon belül benyújtják a földhivatalhoz.

[3] Az alperesek 2014. januárjában szóban közölték a felperessel, hogy nem kívánják megvásárolni az ingatlant.

[4] A felperes 2014. május 8-án kiegyenlítette azokat a követeléseket, amelyek biztosítása céljából jelzálogjogok és elidegenítési és terhelési tilalom volt bejegyezve a perbeli ingatlan tulajdoni lapjára.

[5] Az alperesek 2015. október 29-én kérték a jelzálogjoguk bejegyzését a települési ingatlanra, melynek az illetékes földhivatal eleget tett; a felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú ingatlanügyi hatóság azonban megsemmisítette a bejegyző határozatot, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra utasította.

[6] A jelzálogjoggal biztosított követelések felperesi kiegyenlítéséről történt tudomásszerzést követően, 2016. augusztus 19-i levelükben az alperesek adásvételi szándékuk fennállását közölték. A szerződéskötésre ebben kitűzött határidő eredménytelenül telt el, és a felek a kialakult helyzet rendezésében nem tudtak megállapodni.

[7] A felperes a keresetében elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen, másodlagosan egyenlő arányban kötelezze az alpereseket 541.666 euró tőke, 674,86 euró késedelmi kamat és a perrel felmerült költségei megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperesek 2014. szeptember 1-je óta nem fizetik meg a vételár részleteket, melyre az előszerződés 4.1. pontja alapján kötelesek; kamat iránti követelését a fizetési késedelemre alapította.

[8] Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Álláspontjuk szerint az előszerződés 3. és 14. pontjai ugyan ellentmondanak egymásnak, de az előszerződéses célból az következik, hogy a felperes a perbeli ingatlant terhelő jelzálogjogokkal biztosított követelések kiegyenlítése után nyomban köteles lett volna tehermentesíteni az ingatlant a végleges adásvételi szerződés megkötése érdekében. A felperes megszegte ezt a kötelezettségét, ezzel neki felróhatóan megghiúsította a végleges adásvételi szerződés megkötését. Sérelmezték, annak ellenére, hogy az előszerződés 11. pontja alapján a perbeli ingatlan közös értékesítésében állapodtak meg, a felperes megtagadta az együttműködést.

[9] Az alperesek viszontkeresetet terjesztettek elő, melyben arra kérték kötelezni a felperest, hogy fizessen meg a részükre személyenként 156.504,105 euró tőkét, valamint ennek 2019. november 21-től a kifizetésig számított késedelmi kamatát visszajáró vételár, valamint 60.000 eurót általános kártérítés jogcímén. A vételár visszafizetése iránti követelésüket arra alapították, hogy a felperes felróható magatartása miatt megghiúsult az előszerződés teljesítése, ezért az megszűnt. Érvelésük szerint a felperes megszegte az együttműködési kötelezettségét azzal, hogy nem tájékoztatta őket a perbeli ingatlan

tehermentesítéséről, elutasította az ingatlan helyzetének rendezésére tett javaslatait, maga nem ajánlott megoldást. Az volt az álláspontjuk, hogy a felperes ezekkel a mulasztásokkal, valamint azzal, hogy fellebbezett a település²¹ ingatlanra jelzálogjogot bejegyző földhivatali határozat ellen megszegte az előszerződést, ezért annak 6. pontja alapján általános kártérítés megfizetésére is köteles.

[10] A felperes ellenkérelmében a viszontkereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy megállapodtak a perbeli ingatlan közös értékesítésében, hangsúlyozta, hogy az alperesek nem tulajdonosai az ingatlanoknak. Kifejtette, hogy az előszerződés számára kedvezőtlen módosítására nem volt köteles. Rámutatott, hogy az alperesek az elállásuk esetén jelölhettek volna ki másik vevőt, elállásra azonban nem került sor. Kiemelte, hogy az ingatlan tehermentesítésére a 10-12. évben esedékessé váló vételár részletek megfizetése után köteles, ezt követően kerülhet sor a végleges adásvételi szerződés megkötésére. Álláspontja szerint nem volt tőle elvárható, hogy eljárjon az ingatlan tehermentesítése érdekében, miután az alperesek bejelentették, hogy nem kívánják megvenni az ingatlant. Az előszerződés teljesítése nem hiúsult meg, mert az alperesek továbbra is eleget tehetnek a vételár fizetési kötelezettségüknek, melynek teljesítését követően megköthető az adásvételi szerződés.

[11] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 541.666 eurót, valamint 674,86 euró kamatot, a viszontkeresetet elutasította és kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 5.080.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint feljegyzett viszontkereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a perbeli jogvitát a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 1. §-a és 50. § (1) bekezdése alapján az előszerződés megkötésekor hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) rendelkezései szerint kell elbírálni. Megállapította, hogy a peres felek között a rPtk. 208. § (1) bekezdése szerinti előszerződés jött létre. Okfejtése szerint nem volt akadálya annak, hogy a felek az előszerződésben vételár előleg fizetési kötelezettségben állapodjanak meg. Az előszerződés 3. és 14. pontjának tartalma valóban ellentmondó, de azt a felek feltehető akaratára tekintettel úgy kell értelmezni, hogy a felperes az előszerződés megkötését követő 10-12. év után köteles tehermentesíteni az ingatlant. Erre figyelemmel a felperes 2014 évben nem volt köteles a tehermentesítésre akkor sem, ha hamarabb kiegyenlítette a bejegyzett terhek alapjául szolgáló követeléseket. Ebből az következik, hogy nem tekinthető a részéről szerződésszegésnek a tehermentesítésre vonatkozó tájékoztatás elmaradása sem, mert ez semmilyen módon nem változtatta meg az alperesek előszerződésből eredő kötelezettségeit. Rámutatott, hogy az előszerződés 11. pontja alapján az alperesek csak a szerződéstől való elállásuk esetén jogosultak új vevő kijelölésére, elállásra azonban nem került sor. A keresetet az összecszerűsége tekintetében azért ítélte alaposnak, mert a felperes által követelt összeg 65 havi, 2014. szeptember és 2020. május hónapok között esedékessé vált vételár részleteknek felel meg.

A viszontkeresettel kapcsolatban az volt az álláspontja, hogy az előszerződés nem lehetetlenült, mert sem a vételár megfizetése, sem az ingatlan tehermentesítése, sem a végleges adásvételi szerződés megkötése nem vált lehetetlenné, az alperesek által előadott körülmények egyike sem tette lehetetlenné a teljesítést. Mivel az előszerződés nem szűnt meg, az alperesek nem követelhetik vissza a már megfizetett vételár részleteket. Kifejtette, hogy az előszerződés 6. pontjában meghatározott valamely körülmény bekövetkezésének

hiányában a felperes nem kötelezhető általános kártérítés megfizetésére. Az alperesek által bejelentett tanúk kihallgatását mint szükségtelent mellőzte.

[12] Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

[13] Fellebbezésükben elsődlegesen azt kérték, hogy a másodfokú bíróság a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 381. §-a alapján eljárási szabálysértés miatt helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét; másodlagosan a megváltoztatását, a kereset elutasítását, viszontkeresetük teljesítését, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását, harmadlagosan azt kérték, hogy az elsőfokú ítélet helybenhagyása esetén 1.400.000 forintra kerüljön leszállításra a felperesnek megítélt elsőfokú ügyvédi munkadíj összege.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, megállapításai egyoldalúak, hiányosak és iratellenesek. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az állításait és az azokat alátámasztó bizonyítékokat, indokolatlanul mellőzte a bejelentett tanúk kihallgatását, a rögzített tényállási elemek közül pedig csak egyet értékelt. Érvelésük szerint a felperes azon nyilatkozatára, hogy az előszerződés megkötése előtt nem maga egyeztetett az alperesekkel, valamint az előszerződés ellentmondásos tartalmára figyelemmel indokolt lett volna a tanúk kihallgatása a felek szerződési akaratának feltárása céljából. Hangsúlyozták, hogy a felperes követelését jogalapjában ésösszezszerűségében is vitatják. Hivatkoztak arra, hogy az előszerződés 4.2. pontja értelmében csak az első 4 évben vállalták évi 100.000 euró megfizetését, ezt követően évi 50.000, havonta 4.166,66 euró megfizetésére lettek volna kötelesek, így a 65 hónapra számított vételár előleg csak 320.832,94 euró. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem tisztázta a kereset összezszerűségét. Okfejtésük szerint tévesen értelmezte az előszerződés 3. és 14. pontjait, és abból téves következtetést vont le a felek szerződési akaratára vonatkozóan, ugyanis az akaratuk arra irányult, hogy akkor kössenek végleges adásvételi szerződést, amikor az ingatlan tehermentessé válik, mivel annak a megkötését kizárólag az ingatlanra bejegyzett terhek akadályozták. Erre figyelemmel a felperes a tartozásának a megfizetése után haladéktalanul köteles lett volna tehermentesíteni az ingatlant, ezt elmulasztotta, ezzel pedig megszegte az előszerződést. Az volt az álláspontjuk, hogy a felperes szerződésszegése kizárja a további vételár részletek követelésének a lehetőségét. Kifejtették, a felperes azzal is megszegte az előszerződést, hogy megakadályozta a jelzálogjog bejegyzését a település2i ingatlanra, más biztosítékot pedig nem adott a vételár visszafizetése iránti követelésük biztosítására, kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem tulajdonított jelentőséget ennek a körülménynek. Érvelésük szerint az új vevő kijelölését nem kell elállásnak megelőznie, mert elállásra az új vevő megtalálása után is sor kerülhet, biztosíték hiányában egyébként okszerűtlen lenne az elállás. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az ingatlan értékesítését és a végleges adásvételi szerződés megkötését a felperes magatartása hiúsította meg, amellett, hogy elvonta a település2i ingatlant, ellenezte az alperesek által tett valamennyi megoldási javaslatot, maga más megoldást nem vetett fel. Ezen kívül a felperes nem működött együtt az ingatlan értékesítésében, hanem ellehetetlenítette azt. Véleményük szerint a felperes a szerződésszegése miatt az előszerződés 6. pontja alapján köteles általános kártérítést fizetni.

Az volt az álláspontjuk, hogy az elsőfokú bíróság által a felperesnek megítélt ügyvédi munkadíj eltúlzott, nem áll arányban a jogi képviselője tevékenységével, a perben csak két tárgyalás volt.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta, a döntés helyes indokai alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelembe vette az alperesek előadását és hivatkozásait, de nem osztotta az álláspontjukat, indokoltan mellőzte a per eldöntése szempontjából érdektelen tényekre vonatkozó bizonyítást is. Rámutatott, hogy az alperesek a védekezésükben nem tettek nyilatkozatot és nem terjesztettek elő bizonyítási indítványt a felek szerződési akaratára vonatkozóan, a kereset összegével kapcsolatos jogi érvelésük is eltér az elsőfokú eljárásban előadottaktól. Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte az előszerződés 3. és 14. pontjait, továbbá teljeskörűen figyelembe vette és helytállóan értékelte a per eldöntése szempontjából lényeges tényeket. Az alperesek egyetlen olyan körülményt sem jelöltek meg, amely miatt az előszerződés lehetetlenült volna, semmi nem gátolja az előszerződés teljesítését.

Az elsőfokú bíróság annyi ügyvédi munkadíjat ítelt meg a javukra, amennyit az alperesek igényeltek a pernyertességük esetére.

[15] Az alperesek fellebbezése nagyobb részben alapos.

[16] Az alperesek a fellebbezésükben nem jelöltek meg és a Fővárosi Ítéltábla sem észlelt olyan, az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható lényeges eljárási szabálysértést, amely szükségessé tette volna az elsőfokú eljárás megismétlését, és ennek érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 380. §-a, illetve a Pp. 381. §-a alapján.

[17] A Pp. nem teszi lehetővé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a bizonyítás részbeni elmaradása miatt, amennyiben a bizonyítás hiányos, a másodfokú bíróságnak kell törekednie a kiegészítésére. A feltárt releváns tényállás alapján a felek részben vitás szerződési akaratának – 3., 14. pontok értelmezése – azonban nem volt jelentősége a perbeli jogvita érdemi eldöntése szempontjából, ezért a Fővárosi Ítéltábla is szükségtelennek tartotta az alperesek által ebben a körben indítványozott tanúbizonyítás lefolytatását.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és annak indokaival azonban a Fővárosi Ítéltábla csak részben – az átalány kártérítés iránti viszontkereseti kérelem elutasítása vonatkozásában – értett egyet, az alábbiak szerint.

[19] A peres felek között létrejött adásvételi előszerződés 6. pontja a felperes mint eladó szerződés felbontására, attól történő elállásra vonatkozó jogát egyértelműen kizárta. Az alperesek jogszabálynál fogva nem voltak jogosultak elállásra, ugyanakkor őket az előszerződés külön rendelkezéssel nem zárta el az elállástól, a felperes sem hivatkozott arra,

hogy az elállás joga nem, vagy csak korlátozottan illette volna meg a vevőket, csupán az elállás hiányát állította a perben. Ebből, valamint az előszerződés 11. pontjából, amely az alperesek részéről történő – ok nevesítése nélküli – elállás esetére számukra másik vevő kijelölésére adott jogosultságot, alappal lehet levonni azt a jogi következtetést, hogy az alpereseket általános elállási jog illette meg.

[20] A felperes az eljárás során nem tette vitássá, hogy az alperesek 2014. januárban szóban azt közölték vele, hogy nem kívánják megvásárolni az ingatlant. Az alpereseknek ez a nyilatkozata – tartalma szerint – az előszerződéstől való elállásnak minősül, a végleges adásvételi szerződés megkötésére irányuló szándékuk megszűnését jelentették be. A perben nem merült fel adat arra, hogy a jognyilatkozat jogszerűségét a felperes annak a vele történő közlése után vitatta volna.

Az alperesek az őket megillető általános elállási jogukat jogszerűen gyakorolták, címzett és hatályosult jognyilatkozatuk a rPtk. 320. § (1) bekezdése értelmében felbontotta az előszerződést, így az a rPtk. 319. § (3) bekezdése alapján a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal megszűnt, melynek jogkövetkezménye, hogy a további teljesítése nem követelhető, és a már nyújtott pénzbeli szolgáltatások visszajárnak. Erre figyelemmel a felperes keresete alaptalan, nem követelheti az elállást követő időszakra a vételár részletek megfizetését az alperesektől, valamint az általa elismerten átvett, viszontkeresettel követelt 313.008,21 eurót ezen okból és nem a viszontkeresetben hivatkozott lehetetlenülés jogcímén visszafizetni tartozik az alpereseknek.

[21] Az elállással kialakult helyzet jogi megítélésén nem változtat az, hogy az alperesek nem az elállás közlésével egyidejűleg, hanem 2014 szeptemberétől hagytak fel a vételár részletek megfizetésével, és az sem, hogy amint tudomást szereztek a jelzálogjoggal biztosított követelések felperes általi kiegyenlítéséről, a 2016. augusztus 19-i levelükben az adásvételre vonatkozó szándékuk fennállását jelentették be, ez ugyanis a megszűnt jogviszony vonatkozásában joghatással bírt.

[22] Tekintettel arra, hogy az alperesek nem az előszerződés 10. pontjában meghatározott okból – vételárfizetés elnehezülése, ellehetetlenülése miatt – álltak el az előszerződéstől, hanem az általános elállási jogukat gyakorolták, ezért az abban szabályozott speciális elszámolási rend alkalmazásának nem volt helye. Emellett bérleti díj beszámítására vonatkozó nyilatkozatot a felperes a perben nem tett, bérleti jogviszonyt – saját perbeli nyilatkozata szerint – egyébként sem az alperesekkel mint természetes személy vevőkkel, hanem az utóbbiak tulajdonában álló gazdálkodó szervezettel létesített.

[23] Az előszerződés 6. pontja arra az esetre írta elő a felperes kártérítés fizetési kötelezettségét, ha az előszerződés, vagy az annak alapján megkötendő adásvételi szerződés valamely, az érdekkörébe eső körülmény miatt nem mehet teljesedésbe, illetve a joglemondását figyelmen kívül hagyva jár el. Az előszerződés az alperesek elállásának a következtében, a megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal szűnt meg, a megszűnt szerződés esetében pedig fogalmilag kizárt a szerződés teljesítésének a lehetetlenné válása, tehát ezen okból alaptalan az alperesek általános kártérítés megfizetése iránti viszontkereseti

kérése. A Fővárosi Ítéltábla ezért csupán megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság egyébként helyesen jutott arra, hogy nem merült fel olyan körülmény, amely elállás hiányában lehetetlenné tette vagy más módon megghiúsította volna az előszerződés teljesítését, a végleges adásvételi szerződés megkötését.

[24] Mindezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában biztosított felülbírálati jogkörét gyakorolva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a keresetet elutasította, a felperest a viszontkeresetben foglaltakkal egyező összegű vételárelőleg és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, a kártérítés iránti viszontkereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezést pedig helybenhagyta.

[25] Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán a felperes az első- és a másodfokú eljárásban is túlnyomó részben pervesztes lett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperesek javára perköltség megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontjai, a másodfokú ügyvédi munkadíj tekintetében az (5) bekezdése alapján megállapítható összeghez képest a (6) bekezdés alkalmazásával az alperesi képviselő perben kifejtett tevékenységével arányos, mérsékelt összegben határozott meg.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a kialakult pervesztesség-pernyertesség alapulvételével 187.200 forintba szállította le az alperesek által fizetendő viszontkereseti illetéket, a felperest pedig a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte a különbözeti 1.312.800 forint viszontkereseti illeték megfizetésére; az alperesek részleges költségfeljegyzési joga folytán ugyancsak le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a felek részleges másodfokú pernyertességére, illetve pervesztességére tekintettel a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2021. szeptember 23.

Levek Istvánné dr. s.k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s.k.
előadó bíró

dr. Csóka István s.k.
bíró